

Nog een nachtje wachten, my lord...

Dani van Doorn

2024

Valentina staarde naar haar kersverse echtgenoot tegenover haar in de koets. 'Wat zei u, my lord?' Hij glimlachte waardoor zijn mooi gevormde gezicht nog aantrekkelijker werd. 'Dat ik veertien dagen heb uitgetrokken voor onze wittebroodsweken zodat we elkaar beter kunnen leren kennen. Ik heb begrepen van vrienden dat een bruidspaar die weken voornamelijk boven doorbrengen, in hun slaapvertrekken.'

Pardon!? Zoiets zei een gentleman toch niet. Hoe durfde hij zo grof tegen haar te zijn! En hoe vaak had ze tijdens hun verloving niet gevraagd of hij wat meer tijd en aandacht aan haar wilde besteden zodat ze elkaar beter konden leren kennen? Steevast was dan zijn antwoord: "dat komt wel na de bruiloft". En nu bleek dat my lord meende dat slaapkamergenot het antwoord op haar vraag was? Wat dacht hij, dat ze een meisje van plezier was? Haar bruidegom had een lesje nodig!

Ietwat zeurderig antwoordde ze: 'Nou, dat laatste waag ik toch te betwijfelen, my lord. Vanavond wil ik alleen maar slapen en morgen wil uitrusten van alle drukte rond de bruiloft en van deze reis naar uw landgoed in Yorkshire.'

Zijn glimlach zakte een beetje af. 'O, ik had me juist verheugd op een onderonsje vanavond.'

'U begrijpt toch wel dat een bruid op zo'n dag als vandaag meer voorbereiding nodig heeft dan een bruidegom en dat zoiets erg vermoeiend is. Daarbij ken ik u eigenlijk nog niet goed genoeg om het bed met u te delen.' Zo, zij kon ook grof zijn als het nodig was.

Hij boog zich naar haar toe en legde een hand op haar knie. 'Dat went heel snel, hoor.'

Zijn diepblauwe ogen sprankelden haar tegemoet. Deze man was te knap voor zijn eigen beste wil. En ook voor de hare, want het had vast meegewerkt om hem te accepteren toen hij haar een huwelijksaanzoek deed. Natuurlijk waren er meer redenen, allemaal even waardevol. Haar vader ging hertrouwen en zou daarna bij zijn nieuwe vrouw intrekken, waardoor zij te veel werd. Daarnaast wilde Valentina graag kinderen en dan was er nog die titel. Het was toch wel aardig om voortaan als Lady Lauderham door het leven te gaan. Maar my lord mocht voor straf nog even wachten op zijn bruidsnacht. 'Om te beginnen moet ik wennen aan uw uiterlijk.'

'Nou, ik ben een knappe vent, dus dat zal niet moeilijk zijn.' Hij glimlachte zijn stralende gebit bloot.

De verwaande kwast! Meelijdende geluidjes makend, schudde ze haar hoofd. 'Schoonheid is een kwestie van smaak, dat zult u toch ook wel weten.'

'Is er dan iets aan mijn uiterlijk dat je niet bevalt?' vroeg hij, terwijl hij nonchalant een pluisje van zijn broek klopte.

'Het geheel is nogal... overdreven. U haar krult zo wild, dat geeft u wat onbeschaafds. Daarbij is uw kaak te hoekig en uw neus te recht. Uw wenkbrauwen zijn te dik en uw wimpers te lang. Uw ogen glanzen te veel en die kleur is echt...' Ze trok een pruimenmondje. 'Opzichtig.'

‘Dit is belachelijk! Dat zijn precies de dingen waar andere vrouwen voor vallen.’ Verontwaardigd keek hij haar aan. Mm, kennelijk was my lord toch wel uit zijn evenwicht te brengen. En ongelooflijk ijdel.

‘Jammer dat u dit niet eerder wist, nu is de schok misschien wat groot,’ voegde ze er quasi vergoelijkend aan toe.

‘Inderdaad... Maar ik neem aan dat u snel genoeg aan me gewend bent, my lady. Hebt u ook nog aanmerkingen op mijn bouw, soms?’ Zijn zelfbewuste blik bewees dat hij zich dat niet kon voorstellen.

‘Tja, u hebt met al die spieren meer weg van een landarbeider dan van een edelman, maar daar kunt u ook niets aan doen, my lord,’ eindigde ze met een zoetsappig glimlachje.

Zijn ogen versmalden zich tot spleetjes. ‘Nou, dit slaat werkelijk alles. Waarom bent u dan met mij getrouwd, my lady?’

‘Wat bedoelt u, my lord? We hebben een verstandshuwelijk gesloten, daar wisten we allebei van.’

‘Ja, maar ik koos u wel uit om uw schoonheid en andersom hebt u kennelijk een soort afschuw van me.’

‘Dat is misschien wat sterk. Maar zoals ik zei, ik zal aan u moeten wennen voordat het huwelijk voltrokken gaat worden.’

‘Tjonge, dit is wel heel ongebruikelijk. Je komt er toch niet op terug, Valentina?’ Voor het eerst werd hij persoonlijk. ‘Een niet geconsumeerd huwelijk is geen reden om te scheiden.’

‘Nee, my lord, beslist niet. Het moet alleen eventjes...’ Ze zwaaide vaag met haar hand.

‘Nou, ja, de huwelijksnacht een nachtje opschuiven is niet onmogelijk,’ bromde hij teleurgesteld.

O, nee, my lord, één nachtje kun je vergeten... ‘Als ik dit had geweten,’ mopperde hij verder.

‘Ja, het is jammer dat het zo’n schok is...’ Een beetje schuldig voelde ze zich wel, omdat hij haar kennelijk aantrekkelijk vond. En haar bruidsschat ook, herinnerde ze zichzelf meteen.

‘O, dat overleef ik wel, hoor,’ zei hij toen met zijn gebruikelijke flair. ‘Een kleine teleurstelling, dat is alles. Maar vanwege het personeel moet ik vannacht wel bij jou slapen. We doen alsof alles gewoon doorgaat.’

‘O...’ Hopelijk kwam ze dan wel tot slapen. Ze was echt heel erg moe. Ongelooflijk dat bruidsparen nu nog aan die huwelijksnacht begonnen... Zij zou vast steeds in slaap vallen. Bij die gedachte onderdrukte ze een giecheltje. Weer iets om my lord mee op een afstand te houden.

Ze keek uit het raampje, want ze naderden hun bestemming. Toen ze voor het Lauderham landhuis stonden bekeek ze het waarderend. Het was niet erg groot te zijn, maar het lag wel heel mooi. Hier zou ze vast kunnen wennen.

Toen ze na aankomst wat gegeten hadden, trok ze zich meteen terug op haar slaapkamer. De nieuwe omgeving bracht haar toch wat van slag. Dit was nu haar thuis, maar alles was onbekend en ze voelde zich enigszins verloren. Toen ze na een ontspannend bad in haar degelijkste nachtpajon tussen de

lakens schoof, viel ze bijna meteen in slaap. Ze werd echter weer wakker toen er iemand binnen schuifelen met een kandelaar met een brandende kaars in de hand. Hij zette het ding op het tafeltje naast het bed en ging met zijn rug naar haar toe op de rand van de matras zitten. Ineens gaf ze een harde gil en de man sprong overeind. 'Wat is er!' Hij draaide zich naar haar toe.

'O, ben jij het, Victor. O, gelukkig. Je haar is zo plat dat ik even dacht dat er een vreemde man op mijn bed zat.'

'Ik heb de krullen er zoveel mogelijk uit geborsteld omdat jij die zo wild vindt,' antwoordde hij stroef.

Ze staaarde naar zijn haar en begon toen te giechelen. 'Zo ben je net dat mannetje dat altijd bij ons in de keuken kwam vragen om klusjes. We gaven hem dan eerst te eten omdat hij zo zielig was.'

Zijn ogen versmalden zich weer, 'Je vergelijkt mij, een edelman, met een soort zwerver? Hoe durf je!' Misschien moest ze het niet te gek maken, dan geloofde hij haar niet meer en ze was nog lang niet klaar met hem.

'Neem me niet kwalijk, my lord. Maar u deed me echt even aan Dellboy denken.'

'Dellboy! Heette die man zo?'

Ze knikte met samengeknepen lippen, omdat ze het anders zou uitproesten.

'Belachelijke naam. Hoe dan ook, ik ben Lord Lauderham en geen Dellboy die om klusjes komt schooien. Ik neem hier mijn rechtmatige plaats in bed in.'

Ze moest een toontje lager zingen voordat hij echt boos werd. Ze sloeg aan zijn kant de dekens voor hem terug. 'Ga uw gang, my lord.'

Toen ze lagen en hij de kaars uitgeblazen had, zei hij ineens: 'En ik had graag dat je me Victor noemde. Dat my lord is veel te afstandelijk, mijn voornaam zal je helpen om aan me te wennen.'

'Dank je wel, Victor,' zei ze, ineens dankbaar dat hij zich zo gemakkelijk schikte in zijn lot. Haar hand zocht onder de lakens die van hem om hem een kneepje te geven. Snel bracht hij haar vingers naar zijn mond en drukte er een kus op voordat hij losliet.

Met een flauw glimlachje draaide ze zich om en viel meteen in slaap.

Toen ze wakker werd was ze even kwijt waar ze was. O ja, op het Lauderham landgoed en ze was getrouwd. Maar nog niet helemaal. Ze opende haar ogen en draaide haar hoofd om, naar haar echtgenoot. Hij was al wakker en lag haar te bestuderen met een glimlachje om zijn mond.

'Goedemorgen, Valentina,' zei hij lui. 'Als je slaapt ben je aanbiddelijk lief. Maar als je wakker bent kun je bepaald onaangenaam zijn. Je was gisteren ronduit gemeen tegen me.'

De tranen sprongen haar in de ogen. Zij, gemeen? Maar hij was begonnen met gemeen zijn. 'Het spijt me. Maar voordat een vrouw zich aan een man geeft, moet er een bepaalde band zijn. Anders voelt het als... Nou ja... Niet zo prettig,' mompelde ze op het einde. Ze meende het.

'O, is dat zo?' vroeg hij met één fraaie wenkbrauw opgetrokken. 'Daar heb ik nooit iets van gemerkt.'

Ze vloog overeind. 'Hoe durft u uw losbandige leven met andere vrouwen met mij te bespreken. Ik wil zulke dingen niet horen!' Boos sloeg ze haar armen om haar knieën om te gaan zitten mokken. Getrouwd zijn was echt niet altijd een pretje, dacht ze. Bij haar vader thuis had ze zulke onsmakelijke conversaties niet gehad.

Victor was ook gaan zitten. 'Kom, Valentientje, ik plaag je maar... Ik zal je niets vertellen over mijn schandelijke verleden.'

Ze keek opzij. 'Is het echt heel losbandig?'

'Tja...' Hij keek alsof hij nadacht. 'Het hangt er vanaf wat je maatstaf is.'

Ze wendde haar gezicht af. Natuurlijk had hij affaires gehad, zo'n man als hij. Knap, een titel. Overtuigd van zijn eigen charmes. Niet dat hij die ooit op haar had losgelaten. Misschien heel eventjes voordat hij haar vroeg. Hè, waarom zat ze daar nu ineens mee... Getrouwd zijn was beslist anders dan verloofd. Het kwam allemaal veel nauwer en het lag gevoeliger. Ze zuchtte diep.

'Heb je spijt, Valentina, dat je met mij getrouwd bent?' Hij klonk nogal bezorgd, alsof hij het zich werkelijk afvroeg.

Ze wendde zich naar hem toe. 'Nee, maar het is wel wennen om zoveel met elkaar om te gaan en om te accepteren dat je een leven had voordat je me kende. Dat heb ik me niet gerealiseerd voordat we trouwden.'

'Nee, voor mij is het ook een verrassing dat je eisen stelt aan onze omgang. Jij was degene die zei dat je geen emotionele band wilde met mij. Dat we het bed konden delen, maar dat we verder ons eigen leven zouden leiden.'

Had zij dat werkelijk gezegd? Het klonk zo koud en berekenend. Maar nu ze erover nadacht wist ze ook wel waarom ze het had gezegd. 'Je weet waarom ik dat wilde.' Het deed nog altijd pijn, de vroege dood van haar eerste verloofde.

'Omdat je niet meer je hart wilt laten breken door iemand die misschien jong sterft.'

'En jij was het daar volkomen mee eens.'

'Ja. Feitelijk weet je pas hoe het is om getrouwd te zijn als je het werkelijk bent. Ik moet zeggen: het valt nog niet zo mee.'

Ze lachte zacht. 'Dat dacht ik net ook. Komt er nog ontbijt boven of moet ik me aankleden om niet van honger om te komen?' Het was nu negen uur, ze had heerlijk doorgeslapen.

'Het ontbijt komt om elf uur. Ik dacht dat je wilde uitslapen.'

'Daar houd ik niet van. Ik begin de dag altijd met een flinke wandeling en daarna het ontbijt.'

'Mm... Ik draai me nog eens om, ga jij je gang maar.'

Ze stond al naast het bed en keek op hem neer. Wat een prachtige man was hij toch. Van top tot teen verrukkelijk. Ze had haar ogen niet in haar zak toen ze zijn huwelijksaanzoek aannam. Misschien had ze dat beter wel kunnen doen. Ze verdween achter haar kamerscherm om zich op te frissen. Intussen

rolden haar gedachten verder als een trein. Als ze eerlijk was, wist ze ook wel dat hij een van de weinige mannen was die haar een aanzoek had gedaan. Er waren genoeg bewonderaars naar hun woning gekomen om zich aan hun tafel te laten fêteren en met haar te flirten. En als ze de kans kregen wilden ze haar ook best kussen. Maar zodra bleek dat ze helemaal geen bruidsschat had, verflauwde hun interesse. Doordat haar vader binnenkort met een rijke vrouw ging trouwen, kon hij eindelijk geld vrijmaken voor haar bruidsschat. Toen dat eenmaal geregeld was, had ze al gauw een paar aanbidders zoals men zo onterecht zei. Deze mannen aanbaden niet haar, maar haar bruidsschat. Victor was degene die zondermeer het meeste in de aanbieding had. Een eigen landgoed, een titel, en charme in overvloed. Nee, dat klopte niet; hij had eigenlijk heel weinig charme. Of hij maakte er bij haar weinig gebruik van. Na de verloving had hij zich op de vlakte gehouden. Alsof hij afstand tussen hen wilde creëren, zo vreemd.

Toen ze klaar was met aankleden en vanachter haar kamerscherm kwam, zag ze dat Victor weg was. Misschien was hij naar zijn eigen kamer gegaan om haar de kans te geven haar bediende bij zich te roepen. En terecht, want haar kamenier Lisa wilde vast niet binnenkomen als my lord nog in haar bed lag. Maar thuis kleepte ze zich ook zelf aan en haar haren konden straks wel opgestoken worden. Eerst eens de wind erdoorheen laten spelen. Ze wandelde de brede eikenhouten trap af. Beneden meldde ze de huishoudster dat ze om tien uur terug zou zijn en dat het ontbijt beneden geserveerd mocht worden. 'Ik ga eerst wandelen, maar daarna wil ik graag me u kennismaken,' vervolgde ze tegen Mrs. Ewell. 'U hebt me vast veel te vertellen over de gang van zaken op Lauderham.'

'Tot uw dienst, my lady,' zei de huishoudster met een kniebuiginkje.

Met grote passen liep Valentina het achterterras op en keek daar verrast rond. Wat een prachtig uitzicht had je vanaf hier. En het parkje rond het huis was zo mooi aangelegd, alsof het uit verschillende tuinen bestond die in elkaar overliepen. Ze begon er doorheen te wandelen en volgde romantische slingerpaadjes tot ze eindigde bij de stal. Victor zei dat ze haar eigen paard kon krijgen, zou het dier al aangeschaft zijn? Bij de staldeur trof ze de stalmeester. Nadat ze zich had voorgesteld, vertelde hij haar dat er nog geen rijdier voor haar was. 'My lord wilde wachten tot u er was, zodat er een goede match gemaakt kon worden.'

Daar had hij gelijk in. Was dit nu gewoon verstandig of ook zorgzaam? Ineens werd haar aandacht getrokken door een ruiter die een eind verderop over de heuvel galoppeerde, ze kon hem net boven de tuinmuur zien uitkomen. Wat een prachtig gezicht... De blonde krullen van de man wapperde achter hem aan en het was duidelijk dat hij genoot van zijn rijdier en de activiteit.

'U ziet dat my lord zijn lievelingspaard al laat draven,' zei de stalmeester met een goedmoedig glimlachje. 'Er zijn weinig ruiters zoals hij, my lady. Hij is een met zijn paard.'

Dus hij was gaan rijden! Dat had ze ook wel gewild... Maar hij ging natuurlijk niet op stap met de vrouw die hem had gekleineerd. Er ontsnapte haar een trillerige zucht.

‘Uw tijd komt nog wel, my lady. Het wordt een merrie die precies bij u pas. My lord weet alles van paarden.’

‘Mooi.’ Meer wilde ze niet zeggen, de man was al zo vrijmoedig met zijn opmerkingen. Ze dwaalde verder door het parkje, genietend van de bloeiende planten. Wie had het plan gemaakt voor deze tuin? Hij was werkelijk prachtig, vooral het centrale perk met de rozen. Ze ademde hun geur diep in en boog zich over een zachtgele roos. De kleur was zo subtiel, net als die van de zalmroze roos die ernaast stond. De combinatie met de lila lupine en andere blauwgekleurde bloemen was ook heel geslaagd. Ineens kreeg ze een opgetogen gevoel. Heel haar leven wilde ze al op het platteland wonen en nu was het zover! Ze was erin geslaagd om een man met een landgoed te veroveren. Ach nee, ze had hem niet veroverd... En hij haar ook niet. Hij had hen een paar keer bezocht en haar toen eenvoudigweg gevraagd. En zij zei meteen ja! Ze had het hem veel te makkelijk gemaakt... Maar hij overtrof haar verwachtingen van een geschikte man en... ze was gevallen voor zijn knappe snuit, brede schouders en gespierde benen. Een beetje treurig wandelde ze verder, maar al gauw was ze weer in een goed humeur gebracht door de mooie oude bomen en de vergezichten over de haag. Ineens rommelde haar maag zodat ze zich op haar schreden omdraaide en naar het huis terug wandelde. Ja, het was echt een prettig gebouw. Gewoon een gezellig landhuis. Toen ze de eetkamer binnenwandelde door de openstaande terrasdeur, rook ze de heerlijke ontbijtgeuren al. Thuis was het ontbijt altijd bescheiden geweest omdat haar vader alleen toast at. Victor had vast ook een gezonde eetlust, er stonden verschillende gerechten op de buffettafel. Toen Valentina zichzelf van alles wat had opgescheept ging ze zitten. Haar echtgenoot kwam binnen, een frisse buitenkleur op zijn wangen. Lieve help, wat een mooie kerel was hij toch. Het was net of ze er hier meer oog voor had.

‘Dat Valentientje, heb je fijn gewandeld?’ vroeg hij opgewekt. Kennelijk bracht paardrijden hem ook in een goed humeur.

‘Ja, het park en de rozentuin zijn prachtig.’

‘Dank je.’

‘Ik zag jou galopperen over de heuvel.’

‘Ja, ik ga ’s morgens altijd even rijden. Dat was het nadeel van mijn verblijf in de stad. Je kon er nauwelijks paardrijden.’ Hij stapelde zijn bord op met eten en ging tegenover haar zitten. ‘Voorlopig blijven we hier op Lauderham, ik hoop dat je dat geen probleem vindt?’

‘Nee, ik heb me voorgenomen me met huid en haar op het buitenleven te gooien. Wanneer krijg ik mijn eigen rijdier, Victor? Ik verheug me er zo op.’

Hij keek haar even veelzeggend aan. ‘Net zoveel als ik me op jou verheugde?’ mompelde hij, terwijl hij zijn toast beboterde. ‘Woensdag is er een veemarkt in Stockton. Daar zitten soms mooie dieren tussen. We zullen er samen heengaan. Het paard moet je aanstaan en omgekeerd.’

‘Dank je.’ Nu moest zij ook weer een toenaderingspoging doen, maar wat? Ze had zich voorgenomen dat hij twee wittebroodsweken op haar mocht wachten. Maar de vraag was of dat haalbaar was. Haar blik ging van zijn krullen naar zijn strakke kaaklijn en zijn sensueel gevormde mond. Hoe zou hij kussen? Hij had nooit een poging gedaan... Meteen werd ze weer boos. Belachelijk dat je verloofde nog niet eens de moeite nam om je te kussen. Het had haar tijdens hun verloving geërgerd, maar omdat het een verstandshuwelijk werd kon ze moeilijk eisen gaan stellen aan hun omgang.

‘Wat kijk je ineens boos?’ vroeg hij verwonderd. ‘Doe ik iets niet goed?’ Hij stak een vinger in zijn mond om hem af te likken voordat hij zijn mes pakte.

‘Je tafelmanier zijn niet geweldig,’ zei ze afgemeten. Dat was haar bij hen thuis ook al opgevallen.

Hij legde zijn bestek weer neer. ‘Ik ben geen salonheld, Valentina, maar een landman. Mijn vader maakte altijd het grapje...’ Hij wachtte even. ‘Nu ja, zo grappig vond ik het niet, maar hij zei altijd: “Victor is allesbehalve een intellectueel, maar hij wordt een goede landheer en boer”.’ Met opgeheven kin keek hij haar aan, alsof hij haar wilde uitdagen daar iets op aan te merken.

‘Je vader had gelijk,’ zei ze uiteindelijk. Aan zijn ogen zag ze dat ze hem hiermee had gekwetst. Maar dat had hij haar ook, door zijn gebrek aan interesse tijdens de weken voorafgaand aan hun huwelijk. Bij elk bezoek viel het haar meer op. Ze beet op haar lip. Nee, hij moest boeten zodat hij een toontje lager ging zingen.

‘Misschien word je wat zachtaardiger als er kinderen komen,’ zei hij toen, waarmee hij haar opnieuw beledigde. Alsof zij niet zachtaardig of gevoelig kon zijn! Hoe durfde hij... ‘Vergeet niet dat je me nog helemaal niet kent, Victor.’ Ze zou het hem elke dag onder zijn neus wrijven.

‘Nee. Misschien kunnen we samen ‘iets doen’, zei hij met een zwaai van zijn hand. ‘Zodat we elkaar beter leren kennen.’

‘Iets doen. En wat had my lord in gedachten?’

‘O, nee...’ mompelde hij. ‘Als ze my lord zegt, komt er weer iets vals.’

‘Victor! Hoe durf je zo over me te praten alsof ik er niet ben.’ Ze liet haar gebalde hand met een bons op tafel vallen.

‘O, sorry... Had je me gehoord?’ Onschuldig keek hij op.

Ze staaarde hem aan. Hij zat haar te pesten! Nu waren de rapen helemaal gaar. Zwijgend at ze haar ontbijt, maar met haar bord nog half vol stond ze ineens op en liep zonder iets te zeggen de eetkamer uit. Terwijl ze de trap oprende, veegde ze een paar tranen van haar wangen. Ze ging niet huilen om die ongevoelige vent!

Een heerlijk warm bad en de aandacht van haar eigen kamenier bracht haar weer in een goed humeur. Ze kwebbelde tegen Lisa aan alsof ze thuis was. ‘En woensdag gaan we naar de paardenmarkt, dan krijg ik mijn eigen rijdier. Ik verheug me er zo op, Lisa.’

Haar kamenier keek haar via de spiegel aan. ‘Heeft my lady geen last van vannacht?’

'O...' Blozend sloeg Valentina haar ogen neer. 'Dat hebben we uitgesteld omdat ik te moe was.'

'Aha. My lord is heel coulant voor zijn bruid.'

'Nou ja, hij hoeft me toch niet tegen mijn wil tot vrouw te nemen? De man moet altijd maar zijn zin hebben. Nu wil ik mijn zin hebben.'

'Geeft hij u al wat meer aandacht?' vroeg Lisa meelevend. 'Ik snap wel dat dat u dat nog steeds dwars zit.' Lisa was al zo lang haar kamenier en was na de dood van Valentina's moeder als vanzelf over Valentina gaan moederen.

'Och, dwars... Het is meer dat hij me beledigd heeft en hij blijft er maar mee doorgaan. Hij moet begrijpen dat hij rekening met me moet houden en me met respect moet behandelen.'

'Zeker my lady. En u hem ook, natuurlijk.' Lisa bukte zich om spelden te pakken die op de kaptafel lagen. 'Zo, à la Vienoise, dat staat u altijd het mooist.' Ze deed een stap naar achteren.

Valentine draaide haar hoofd om zichzelf te bekijken in de spiegel. Victor vond haar mooi. Dat was toch iets. Lisa had gelijk. Ze moest ook rekening met haar man houden. Gisteren had ze hem beetje respectloos behandeld. Misschien moest ze dat eerst goed gaan maken. Beneden dwaalde ze door de kamers tot ze Victor in de bibliotheek vond. Hij zat achter een groot bureau papieren te bekijken. Zo leek hij een belangrijk man, iemand van allure. Een beetje vertederd liep ze naar hem toe. 'Victor?'

Hij keek op. 'Ja, Valentina?' Zijn ogen dwaalden naar haar kapsel en haar kleding. Zulke dingen ontgingen hem niet, dat wist ze. Maar had hij haar ooit een compliment gegeven? Nee...

Ze vermande zich. 'Victor, ik wil je mijn excuses aanbieden voor de dingen die ik gisteren tegen je heb gezegd. Het was niet nodig om zo cru te zijn.' Ze was om zijn bureau heengelopen en stond nu naast zijn stoel. Hij trok zijn wenkbrauwen op terwijl hij zich naar haar toedraaide. 'Excuses aanvaard. Maar wat bedoel je met 'Niet nodig'? Het klinkt alsof je het wel meende, maar het niet per se had hoeven zeggen.'

Ze speelde met de linten van een aktezegel. Moest ze nu alles ontkrachten wat ze gisteren had gezegd? Maar ze had daarmee wel zijn aandacht gekregen... 'Nu ja, het spijt me dat ik het tegen je gezegd heb.'

'Dank je, dat is ruimhartig van je. Maar als ik het goed begrijp vind je me nog steeds onaantrekkelijk.'

Hij keek naar haar op, zijn tanden in zijn lip alsof hij iets vreselijks verwachtte te horen.

Ze glimlachte en leunde met haar achterste tegen de rand van zijn bureau. 'Nee, ik begin al aardig aan je te wennen.'

'Ik ook aan jou, liefje.' Hij stond op om een boek weg te zetten in de kast achter zijn bureaustoel. Daarna wendde hij zich naar haar terug en keek haar aan. Een huivering trok door haar heen. Zulke prachtige ogen... en tegelijk zo mannelijk. Was er iets heerlijkers denkbaar voor een vrouw? Hoewel... Haar ogen gleden naar zijn mond, waarvan de mondhoekjes permanent een beetje opwipte. Stoer en

verleidelijk tegelijk. En dan waren er ook nog... Ze keek even naar zijn brede schouders en borstkas. Er was zoveel om uit te kiezen bij deze man.

‘Valentina?’ hoorde ze zachtjes en ze keek Victor weer aan, terwijl hij doorpraatte. ‘Dat kapsel flatteert je zeer, het laat je delicate oortjes beter zien.’ Hij hief zijn hand en streelde haar gezicht vanaf haar oorlel tot haar mond.

Ze voelde een lichte prikkeling langs haar rug lopen. Hij had nog nooit haar gezicht aangeraakt en ze bracht haar hand omhoog om bij hem hetzelfde te doen. O, dit was spannend! En fijn om te doen.

‘Je sprekende ogen worden er ook door benadrukt,’ ging hij verder terwijl hij zijn hoofd steeds dichterbij het hare bracht.

Valentina’s ademhaling stakte bijna, en terwijl zijn vingers lichtjes haar lippen streelden, sloot ze haar ogen. Ging hij haar kussen? O alsjeblieft...!

Zodra zijn lippen die van haar beroerde, verspreidde zich een weldadige warmte door haar lijf. Ze kuste hem terug. Langzaam en genotzuchtig. Hij sloeg een arm om haar middel om haar dichterbij haar toe te trekken. Maar juist toen ze verwachtte dat hij wat verder zou gaan met zijn liefkozingen liet hij haar weer los. Hè, ze was juist zo heerlijk dromerig geworden...

Hij bleef haar van dichtbij aan kijken. ‘Zo, dat hadden we nog helemaal niet gedaan. Je had eigenlijk wel gelijk toen je zei dat we elkaar niet goed genoeg kenden om intiem met elkaar te zijn.’ Hij tikte zachtjes met zijn wijsvinger op haar neuspunt. ‘Ik denk dat we ons best moeten doen om die intimiteit op te bouwen. En jij?’

letwat wazig keek ze terug. ‘Ja,’ bracht ze toen uit. ‘Dat is een goed idee. Ik...’ Ze wist niet meer wat ze had willen zeggen.

‘Zullen we vanmiddag een ritje maken over het landgoed? Het is niet zo groot, maar het landschap is erg mooi. Dan leer je de omgeving wat kennen.’ Hij ging weer zitten om zich over zijn papieren te buigen.

Nou ja, zeg. Hoeveel minuten van zijn tijd had hij haar gegeven? Misschien vijf... Maar het waren wel vijf goed gevulde minuten geweest. ‘Dat lijkt me leuk, Victor,’ zei ze toen en maakte zich los van het bureau. ‘Wat een ingewikkelde schetsen zit je daar te bekijken.’

‘Dat is het nieuwe irrigatiesysteem dat ik wil invoeren om de grond permanent te laten bevoeien. En als het teveel regent, voert het tevens het wateroverschot af naar een laaggelegen stuk grond langs de rivier.’

‘O, wie heeft dat bedacht?’

‘Ik, samen met een ingenieur,’ zei hij zonder op te kijken. ‘Als je het interessant vindt, wil ik het je wel een keer uitleggen. Een deel van je bruidsschat komt erin te zitten.’

‘Maar die is toch van mij? Die heeft mijn vader op mijn naam gezet voor mijn trouwen.’

Hij keek op met een glimlachje. ‘Jouw deel. Maar ik heb ook wat gekregen.’

'O, was drieduizend pond niet genoeg!' viel ze ineens uit. Hoe durfde hij nog meer geld aan haar vader te vragen!

'Liefje, voordat je boos wordt moet je even wachten tot ik uitgepraat ben, dat voorkomt een hoop ergernis. Dat geld heb ik van je vader geleend.'

'O...' Nu schaamde ze zich weer. Victor had gelijk; ze moest hem laten uitpraten.

'Ja. Je vader zag het als een soort investering in jouw toekomst en ik hoef er geen rente over te betalen, als bruidsschat. Pas na twee jaar komt er een beetje rente op en dat loopt zo op met de tijd. Dus ik moet het wel terugbetalen.'

'Tenzij hij voor die tijd overlijdt. Ik ben zijn erfgenaam dus ik erf ook zijn investeringen.'

Victor fronste zijn wenkbrauwen. 'Nou, laten we hopen dat hij nog lang leeft, hij is ook pas getrouwd en nog geen zestig.'

Zuchtend leunde Valentina weer tegen het bureau. Was dit nu een positieve daad van beide heren of zat er berekening bij, aan de kant van Victor? Of van haar vader... Kennelijk had papa zelfs geld overgehouden om te investeren. Misschien had zijn weduwe dat van hem vereist. Ze richtte zich op. 'Ik moet met de huishoudster door het huis lopen.'

'Dan ben je zo klaar.' Victor grinnikte, terwijl hij een potlood pakte en in de tekening begon te schetsen en te schrijven. Wat knap eigenlijk dat hij dit soort dingen kon bedenken.

'Was je niet liever ingenieur geworden?' vroeg ze ineens.

'Nee, alsjeblijft niet. Heel de dag rekenen. Ik ben heel gelukkig met mijn werk als landheer. Dat had ik je toch al verteld?'

'Ja, dat weet ik, maar... als je zulke ingewikkelde dingen kunt bedenken?'

'Ik had het plan. De ingenieur heeft ervoor gezorgd dat dat technisch mogelijk wordt. Het fijne van landheer zijn is juist dat het zo veelzijdig is. En dat je zoveel buiten kunt zijn.' Hij klonk als een zeer tevreden man.

'Ik hoop dat ik het ook zo naar mijn zin zal hebben als landhuisvrouw.'

'Daar ben ik van overtuigd, anders was ik niet met je getrouwd.'

Met die woorden in haar oren liep ze naar Mrs. Ewell. Dus dat had ook meegespeeld in zijn aanzoek? Waarom wilde hij eigenlijk met haar trouwen, er waren genoeg jonge vrouwen met een grotere bruidsschat dan de hare.

Tijdens de rondgang concludeerde ze dat het huis overzichtelijk was ingedeeld en niet onaardig gemeubileerd.

'My lord heeft me verteld dat u de inrichting wenst veranderen.'

Valenting fronste haar wenkbrauwen. 'Ik kan me niet herinneren dat we het daar over gehad hebben.' Ze hadden het bijna nergens over gehad, want Victor sprak voornamelijk met haar vader en andere mannen als hij bij hen was.

'Hij ging ervanuit dat een bruid dat wil.'

'Misschien dat ik met de meubels wil schuiven. Ik heb nog geen idee.' Wie moest die nieuwe inrichting dan betalen? Zij soms? Het was wel goed om haar eigen stempel op het huis te drukken, maar dat hoefde niet zo drastisch te zijn. In de keuken vroeg ze honderduit aan de kokkin en aan de huishoudster. Bij haar vader had zij, samen met een keukenmeid, de pollepel gezwaaid in de keuken. Ze had veel voedingswaren ingemaakt en allerlei potjes gevuld met chutney en andere bijgerechten die haar vader lekker vond. 'Is het mogelijk dat ik ook wel eens kook?' vroeg ze.

Mrs. Ewell ging er meteen op in. 'Nu u het er toch over hebt... De kokkin zou op zondag graag vrij hebben, my lady. Dan kan ze haar zuster bezoeken en daar blijven eten.'

'O, maar natuurlijk,' zei Valentina zonder eraan te denken wat Victor hiervan vond.

Toen ze het tijdens de lunch tegen hem noemde, keek hij haar aan alsof ze gek geworden was. 'En wat moeten we de gasten die ons op zondag bezoeken dan voorzetten?'

'Dan kook ik.'

'Dat kan niet, want jij moet de dames bezighouden.'

'Dan nodigen we geen mensen uit op zondag,' zei ze chagrijnig. 'De eerst beslissing die ik zelfstandig neem, wordt meteen afgekeurd.'

'Ik stel voor dat je beslissingen eerst samen met mij neemt, zodat je weet hoe het reilen en zeilen van Lauderham is.'

Boos staaarde ze naar haar bord. Als een kind werd ze hier behandeld. Ze had bijna gezegd dat hij vanmiddag alleen in die koets mocht zitten, toen ze zijn hand over de hare voelde komen.

'Liefje, het spijt me als ik bazig doe. Het is best mogelijk om zulke dingen te bespreken, maar tot nu toe had ik regelmatig gasten op zondag. Dat brak de stilte van de dag voor me. Maar ik ben niet meer alleen en als jij de zondag anders wilt invullen, dan vinden we daar samen een oplossing voor. Ik weet dat je een goede kok bent en heb de maaltijden die jij bij je vader thuis bereidde altijd met genoeg gegeten.'

Ze slikte haar tranen door, maar sommige liepen toch over haar oogrand heen. Met een teder gebaar streek hij ze daar weg. 'Mijn opstandige bruidje,' zei hij. 'We hebben het niet zo goed aangepakt, geloof ik. We hadden meer met elkaar moeten praten voordat we getrouwd waren.'

'We? Jij was degene die niet met me wilde praten, voor het huwelijk.'

'Omdat jij degene was die een verstandshuwelijk wilde. Ik dacht: ik zal me maar niet aan haar opdringen, want dan verbreekt ze misschien de verloving.'

Oh, hoe durfde hij! Ze opende haar mond, maar zag toen de logica van zijn redentatie in. 'O.'

Hij grinnikte ineens en boog zich naar haar toe om een kus op haar lippen te drukken. 'O,' herhaalde hij. 'Ik ken niemand die zoveel betekenis in één letter kan leggen als jij.'

Ze was nog een beetje in de war van zijn zoen. En ik ken niemand die zoveel gevoel in een kus kan leggen als jij, dacht ze. En hij rook naar rozen, dat was apart.

Die middag genoot ze tijdens de koetsrit van de tocht door de groene vallei en het rustieke dorpje. En niet mindere van de aanwezigheid van Victor. Hij was zo heerlijk om te zien met zijn atletische gestalte. Ze feliciteerde zichzelf met haar goede smaak in mannen. Zou hij net zo mooi gebouwd zijn als de Griekse beelden die ze ooit zo had bewonderd in het museum in Londen? Ze hoopte van wel.

‘Valentientje, vertel eens waarom ik met je mocht trouwen?’

‘Jij vroeg me.’ Ze grinnikte even omdat het klonk als: jij begon!

‘Dat herinner ik me nog wel,’ zei hij terwijl hij peinzend over zijn kaak wreef. Nu plaagde hij haar weer. Toch? Zo onnozel als hij zich gisteren in de koets voordeed, was hij beslist niet. ‘Maar ik was niet de enige man die je het hof maakte. Heb je gewoon het eerste aanzoek geaccepteerd of had je werkelijk een voorkeur voor mij? Hij keek haar schuin aan. ‘Eerlijk zeggen.’

Ze dacht na. ‘Voor jou deed een andere man me een aanzoek, maar dat heb ik vierkant geweigerd. En daarvoor was er een heer die hintte dat hij een aanzoek zou doen als de bruidsschat minimaal vijfduizend pond zou bevatten. Die heb ik meteen weggebonjourd. En dan was er nog Lord Rutherford.’ Ze lachte even. ‘Zo’n vreselijke intellectuele man, daar moest ik niet aan denken.’

‘Aha. Dus ik was werkelijk je favoriet?’ Verwachtingsvol keek hij haar aan.

‘Ehm, ja. Ik neem aan van wel.’ Ze was zo bezig geweest om haar hart buiten hun relatie te houden dat ze niet had nagedacht over waarom ze alleen met Victor wilde trouwen. Ze glimlachten gelijktijdig. ‘En jij, had jij veel dames op je verlanglijstje staan?’

‘Dat lijstje had mijn moeder voor me gemaakt. Maar op het tuinfeest van de Markies de Beauville zag ik jou en toen heb ik dat lijstje niet meer bekeken. Dat is ze, dacht ik. Het juiste type voor een vrouw van een landheer. En nog mooi ook.’

Mm... eigenlijk was alleen dat laatste een compliment. Want wat voor type was een landgoedvrouw eigenlijk? ‘Bedoel je nu dat ik de uitstraling van een boerin heb of zoiets?’

‘Nee, totaal niet. Hoewel je dan nog beter bij me zou passen, want ik heb de bouw van een landarbeider.’

‘Victor, nee! Hoe kom je daarbij... O.’ Ze zweeg verschrikt, want dat waren haar woorden. Ze moest echt beter opletten wat ze tegen hem zei.

‘Daar is het weer: het éénletterige woordje: o.’ Hij grijnsde geamuseerd en pakte toen haar vingers. Ze bekeek zijn grote welgevormde hand. ‘Je hebt niet het gezicht of de handen van een boer. Je bent alleen erg sterk.’ En daar had ze helemaal geen bezwaar tegen. Zou ze hem zonder nachthemd mogen zien, als ze samen waren? De vlammen sloegen haar ineens uit. Hoe kwam ze op zulke gedachten!

Voor een dame was het volstrekt niet netjes om ontbloot in bed te liggen. Maar voor een heer golden misschien andere regels.

‘Heb je het zo warm, liefje? Ik zal zo even halthouden bij de beek. Het water daar is heel zuiver en smaakt heerlijk.’

Toen ze op de steentjes langs de kant van het water stonden, vertelde hij over zwempartijtjes met jongens uit de buurt. Ze zag hem al voor zich, met zijn gespierde rug en benen het water inlopend. Moest ze daarvan afkoelen?

‘Ik zou er nu ook wel in willen duiken, maar dan moeten we eerst die huwelijksnacht gehad hebben,’ eindigde hij plagerig, terwijl er vonkjes in zijn diepblauwe irissen blonken. Hij omvatte met beide handen haar gezicht en kustte haar weer. Deze keer zette hij wel een stapje verder en ze gaf eraan toe. O, wat kon hij heerlijk zoenen, ze werd er helemaal duizelig van. Maar dan op een prettige manier.

‘Ik geloof dat het al beter gaat met onze kennismaking. Denk je ook niet?’ vroeg hij een beetje schor, toen hij haar losliet.

Ze knikte slechts en liet zich op een grote steen zakken: haar benen waren zo wiebelig geworden.

‘Mijn moeder woont hier niet ver vandaan,’ ging hij verder. ‘We kunnen wel een keer langsgaan om kennis te maken. Anders komt ze ons een keer opzoeken en dat heb ik niet graag in de wittebroodsweken.’

‘Heb jij een moeder?’ Verbijsterd keek ze hem aan. Had hij dat wel verteld, maar had ze dat niet onthouden?

‘Ja, ik dacht: ik zal het er maar niet te vaak over hebben, want dan heb je misschien geen trek meer in onze verbinding.’ Hij keek een beetje opgelaten. ‘Ze is een tijdje terug bij haar zus gaan logeren, die was net weduwe geworden. Ze komt niet meer terug, omdat ze vond wij zonder haar aan ons huwelijk moesten beginnen.’

Zwijgend verwerkte ze even deze informatie. ‘Dat is heel attent van haar.’

‘Wist je het echt niet meer? Ik vroeg me al af waarom je nooit iets over haar vroeg. Hoewel, je vroeg sowieso nooit iets over Lauderham, dus dat was eigenlijk niet opmerkelijk.’

‘Ik wachtte tot jij wat vertelde. Ik vroeg trouwens wel iets, herhaalde malen. Of we samen een ritje konden maken of konden gaan wandelen zodat we elkaar beter konden leren kennen.’

‘Och...’ Wat keek hij ineens gesloten. ‘Zullen we verder gaan? Mijn moeder woont hier twee mijl vandaan. Wat denk je ervan om haar te bezoeken, ze is erg nieuwsgierig naar haar schoondochter.’

Valentina voelde haar humeur inzakken. Was dit hele ritje bedoeld om haar mee te lokken naar zijn moeder. Had hij soms een moederbinding? Vreselijk...

Toen ze op het landgoed van zijn tante kwamen, werden ze daar hartelijk ontvangen. Victors moeder was een dame om te zien, maar als ze ging praten kwam ze vrij eenvoudig over. Tijdens de thee met lekkernijen bleken haar tafelmanieren ook niet erg gepolijst te zijn. Geen wonder dat Victor op dat

gebied niet zo ontwikkeld was. Valentina onderdrukte een zucht. Moest ze dat nu van hem verdragen of moest ze hem daarin bijscholen? Van een moederbinding merkte ze gelukkig niet veel.

‘Morgen gaan we naar de paardenmarkt, hè liefje?’ zei Victor op dat moment en kneep even in haar hand. O ja, de paardenmarkt!

‘Daar verheug ik me op,’ zei ze opgewekt. Op de terugweg voelde ze hoofdpijn opkomen. En het huilen stond haar nader dan het lachen, al wist ze zelf niet waarom.

‘Was het bezoek te druk voor je?’ vroeg Victor bezorgd.

Lief dat hij dat opmerkte. ‘Waarom gingen we vandaag uit rijden? Om de omgeving te leren kennen of om je moeder te bezoeken?’ rolde er ineens uit haar mond.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Allebei. Onderweg bedacht ik dat we dat beter achter de rug konden hebben zodat onze wittebroodsweken ongestoord zullen blijven. Mijn moeder was een beetje onder de indruk van je. Ze vond je nogal chic, maar ik zei dat dat wel meeviel omdat jullie thuis zuinig moesten zijn en jij veel zelf deed.’

‘Je moeder is in elk geval niet chic. Wel heel hartelijk,’ voegde ze er gauw aan toe, toen ze Victor zag fronsen. ‘En dat is belangrijker. Ik denk dat ze een lieve oma zal zijn.’

Hij trok even zijn wenkbrauwen op en ze dacht meteen aan de huwelijksnacht. Domme opmerking.

Victor zei: ‘Je bedoelt zeker dat haar manieren niet erg verfiend zijn? Haar vader was een landman. Een vrij eenvoudige man met een landgoedje. Dat hebben mijn vader en ik uitgebouwd tot wat het nu is. Die vererfbare titel van baron kreeg mijn vader omdat hij de koning een dienst bewees. Dat vertel ik je nog wel eens.’

Ah, dus dat was zijn afkomst. Nu ja. Haar eigen opa van moederskant had een drogisterij gehad, dus ze kon zich ook niet beroemen op een illustere voorgeslacht. Haar vader had zich opgewerkt bij de bank, tot zijn ogen er te slecht voor werden. Sinds hij met pensioen was, was zijn zicht weer wat beter geworden. Soms vroeg ze zich af of hij gewoon geen zin meer had om te werken en daarom een oogkwaal had verzonnen. Hij kon de weduwe waar hij nu mee getrouwd was, toch wel erg goed onderscheiden van andere vrouwen, besloot ze geamuseerd.

‘Als mijn manieren niet passen bij mijn positie, mag jij me daarop wijzen,’ zei Victor ineens. Hij klonk wat nors, maar aan zijn gezicht zag dat hij zich opgelaten voelde. Een edelman zonder de juiste tafelmanieren, dat ging eigenlijk niet, dat begreep hij ook wel.

‘Dat zal ik doen, Victor.’ Ze nam zich voor dat op vriendelijke wijze te doen en kneep even in zijn hand.

Na het avondeten begon haar hoofd nog meer te kloppen.

‘Meisje, waarom ga je niet naar bed, je ziet zo wit,’ zei Victor bezorgd. ‘Je hebt te veel indrukken opgedaan op deze eerste dag. Een rondgang door het huis en dan nog een koetsrit en een bezoek aan mijn moeder. Dat had ik je niet aan moeten doen.’

‘En de tuin,’ prevelde ze. ‘Die heb ik ook helemaal bekeken...’

‘Ook dat nog. Zal ik vragen of Lisa komt?’

‘Ze zal wel op mijn kamer bezig zijn...’

‘Ik loop even met je mee. Je ziet eruit alsof je gaat flauwvallen en als dat op de trap gebeurt, ben ik er liever bij.’ Hij trok haar arm onder de zijne en wandelde met haar de trap op. Bovenaan wilde ze de verkeerde kant op lopen, maar hij corrigeerde haar. Maar goed dat hij meegegaan was.

‘Ik hoop dat je hoofdpijn morgen over is. Anders gaan we niet naar de paardenmarkt.’

‘O, dat zou jammer zijn,’ zei ze teleurgesteld. ‘Maar meestal is een goede nacht slaap voldoende om de hoofdpijn te verdrijven.’

Toen hij haar aan haar slaapkamerdeur afleverde, draaide hij zich weer om. ‘Welterusten, Valentientje.’

Ze bleef staan. ‘Krijg ik geen kus?’

Meteen draaide hij zich terug. ‘Als je dat graag wilt, met liefde.’ Toen ze knikte, kreeg ze weer zo’n zalige warme kus van hem, die alle nare gedachten uit haar verdreef. ‘Dag Victor, tot morgen.’

‘Tot straks, maar dan slaap jij hopelijk al.’

Ze glimlachte ineens toen ze aan zijn plat geborstelde haren dacht. ‘Dag schat.’ Wat zei ze nu? Belachelijk. Haar grote liefde had ze ‘lieverd’ genoemd, maar de gevoelens die ze voor hem had gehad, gingen veel dieper dan wat ze voor Victor voelde. Hoewel ze toen pas negentien was, kon je dan al spreken van ware liefde? Enfin, schat was nog geen lieverd.

Zodra ze haar ogen opende wist ze dat het een mooie dag zou worden. De lucht was stralend blauw, de zon scheen en haar hoofdpijn was weg. Ze liet zich uit bed glijden om Victor niet wakker te maken en kleepte zich zo geruisloos mogelijk aan. Daarna sloop ze de kamer uit en wandelde deze keer om de tuin heen. Wat grappig om alles boven de haag en de muur te zien uitsteken. O, een hele grote kas, die had ze nog niet gezien. Morgen eens bekijken.

Toen ze de eetkamer binnenkwam, zat Victor er al. ‘Dag liefje. Het gaat weer beter met je, dat zie ik al.’

Hij glimlachte haar stralend toe en haar hart leek een slag te missen. ‘Ja, heb jij ook goed geslapen?’

‘Goed genoeg.’ Hij legde niet uit wat hij bedoelde, maar ze kon wel raden wat hij bedoelde. Nu had ze hem al twee nachtjes laten wachten. Dat was toch iets. Tijdens het ontbijt vertelde hij over het oude stadje Stockton waar al eeuwenlang een grote markt werd gehouden. ‘Na de aanschaf kunnen we wat gaan drinken in het koffiehuis van The Olde Alehouse. En meteen lunchen. Dat lijkt me gezellig.’

Ze glimlachte. Hij klonk alsof hij het echt fijn vond om samen met haar op stap te zijn. Eigenlijk viel Victor heel erg mee. Hij deed werkelijk zijn best om haar beter te leren kennen... Of was dat niet zijn

bedoeling? Het verwarde haar dat zijn gedrag zo anders was dan voor hun trouwen. 'Victor, waarom ben je met mij getrouwd?'

'Afgezien van je schoonheid?' Glimlachend bebosterde hij zijn toast. 'Je was zorgzaam voor je vader, vriendelijk tegen je bedienden, en niet hooghartig. Hoewel ik me daar misschien in heb vergist,' mompelde hij erachteraan.

'O.'

Verwonderd keek hij op. 'Geen goed antwoord?'

'Jawel, behalve die laatste toevoeging.'

Hij bewoog even zijn wenkbrauwen. 'Je hebt goede oren.'

'Ja, houd daar maar rekening mee. Praatte je veel in jezelf voordat ik hier woonde?'

'Soms. Het helpt me om mijn gedachten op iets gericht te houden. Anders dreigen ze allerlei kanten op te gaan, terwijl ik me moet concentreren.'

'Je hebt waarschijnlijk veel plannen en ideeën,' zei ze. 'Zo vergaat het mij althans als ik moeite heb me op een taak te richten. Dan praat ik ook wel eens tegen mezelf.'

'Ja, dat was ook een reden om je te trouwen. Je had thuis veel bezigheden en die passen ook goed bij de taken van een landgoedvrouwe.'

'Dat heb ik ook altijd gedacht. Ik houd van gasten ontvangen, maar ook van inmaken en bakken, van bloemschikken en borduren en eigenlijk van alle bezigheden waarbij je iets met je handen maakt. Zelfs verstellen vind ik een uitdaging. Ik ben blij dat papa besloot weer te gaan trouwen. Daardoor kon hij eindelijk een bruidsschat voor me bij elkaar schrapen. Anders was ik nooit getrouwd,' eindigde ze met een zucht en pakte de pot met marmelade. Die moest zij ook een keer maken.

'Hoezo?' zei Victor verbaasd. 'Ik was ook wel met je getrouwd zonder die bruidsschat, hoor. Dan had ik geld op je naam gezet zodat je goed voorzien was als mij iets overkwam. Met de rente als je jaarlijkse kleedgeld natuurlijk.'

Ze staaarde hem met open mond aan. 'Ben jij niet met mij getrouwd omwille van mijn bruidsschat?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Dat was niet strikt noodzakelijk. Ik zag je en besloot dat jij de vrouw voor mij was.'

'Straks ga je me ook nog vertellen dat het liefde op het eerste gezicht was,' zei ze ironisch. Ze vond zijn betoog ongeloofwaardig. 'En waarom moest je dan ook nog geld lenen van mijn vader?'

'Omdat ik geen geld voor je hoofde te reserveren, kon ik eindelijk dat irrigatiesysteem invoeren. Je vader bood aan om erin te investeren en dat wilde ik niet weigeren. Bovendien hoefde ik bij hem geen rente te betalen en bij de bank wel. Ik zeg niet dat het me niet goed uitkwam dat je geld meenam, maar een voorwaarde was het voor mij beslist niet.' Gedecideerd veegde hij zijn mond af aan het servet. Dat had ze hem gisteren niet zien doen. Hij deed werkelijk zijn best, maar hoelang duurde zoiets? Tot ze voor hem gezwicht was in de slaapkamer? Of zou hij iedere keer dat hij bij haar

wilde slapen, lief doen tegen haar? Ach, dat was eigenlijk helemaal niet zo erg... Ze bloosde bij de gedachte. Victor was intussen al bij de deur. 'Half tien vertrekken, Vally? Dan zijn we vroeg op de markt wanneer de beste paarden er nog zijn.'

'Ik zal zorgen dat ik klaar ben.' Vally... het klonk zo schattig. Zei haar moeder dat niet toen ze klein was? Vaag stond haar zoiets bij. Mama, wat jammer dat je dit allemaal niet kunt zien en meemaken. Ze miste haar moeder en dat zou altijd wel zo blijven, bedacht ze berustend. Maar ze had er nu wel een schoonmoeder bij en die kwam lief over. Ze moest haar laten merken dat ze niet hooghartig was, want gisteren had ze zich wel een beetje zo gedragen. Ze was stil geweest omdat ze moest wennen aan de eenvoudige manier van doen van Lady Lauderham. Twee lady's Lauderham, dat was raar...

Ineens keek ze naar de klok en stond haastig op. Wassen en omkleden! Ze rende de trap op en dacht weer aan hoe Victor gisteren met haar naar boven was gegaan. Niet omdat hij wat van haar wilde, maar omdat hij zorgzaam was. Thuis had ze voor zichzelf moeten zorgen. Haar vader uitte wel zijn bezorgdheid voor haar, maar daar bleef het bij. Victor zorgde daadwerkelijk voor haar...

Op haar kamer stond haar bad gelukkig al klaar, want ze had tijdens de wandeling nogal getranspireerd.

'U bent laat, my lady. My lord zei dat u over een half uur vertrekt.'

'Ja, ik weet het! We moeten haasten.' Ze liet zich in het water zakken en begon zichzelf af te sponzen, terwijl Lisa haar rug waste. 'U rijkleding ligt klaar. My Lord zei dat u waarschijnlijk wel even een ritje wilt maken op het paard dat hij uitkiest.'

'O...' Keer op keer deed die man haar verbazen. Al gauw stapte ze weer uit bad en liet zich afdrogen door Lisa terwijl ze zelf ook een handdoek nam. Daarna schoot ze in haar onderkleding waarna het rijkostuum volgde dat ze net had aangeschaft.

Lisa deed haar best om haar een praktisch maar mooi kapsel te geven. Uiteindelijk was ze net op tijd beneden bij de voordeur, waar de koets klaarstond.

Victor stond daar al op haar te wachten en draaide zich met een glimlach om. 'En daar is mijn mooie bruidje, keurig op tijd.' Hij drukte een kus op haar hand en hielp haar toen met instappen. Ze koos ervoor om tegenover Victor te zitten, dan kon ze hem heerlijk zitten bewonderen. En hoewel ze hem hier veel meer zag dan tijdens hun verloving, leken haar ogen niet genoeg van hem te kunnen krijgen.

Veel te snel waren ze op de markt in Stockton. Arm in arm met haar bruidegom liep Valentina over de markt. Zelfs dit was prettig; ze voelde vlinders in haar maag. Ze zag goed dat veel vrouwen hun hoofd omdraaiden naar Victor, maar hij sloeg er geen acht op. Intussen liet ze haar ogen ook over de paarden gaan. Bij een bruine merrie bleef ze staan. 'O, die is mooi, Victor!'

Hij bekeek het dier tussen zijn oogharen en zei: 'Mooi, maar schichtig. Geen paard waar ik jou op wil zien. Het moet een vriendelijk dier zijn, met voldoende uithoudingsvermogen.'

Teleurgesteld liep Valentina verder en wierp een laatste blik over haar schouder naar de merrie. Ze zag nog juist dat het dier probeerde de verkoper te bijten. 'Oei, ze is inderdaad niet erg vriendelijk.'

'Mogelijk mishandeld. Ik zag littekens op haar benen,' bromde Victor. 'Als ik geen paard voor jou nodig had, zou ik haar misschien kopen en haar proberen opnieuw op te voeden. Maar we zijn hier voor jou.'

Na een tijdje keuren en kijken besloten ze voor een schimmel te gaan. Eigenlijk hield Valentina niet zo van schimmels, maar betrouwbaar vond ze zelf ook belangrijker.

Victor liet haar ook een eindje rijden langs de markt, terwijl hij naast haar liep. Uit zorgzaamheid, begreep ze. Ja, dit was een geschikt paard voor haar, ze voelde het zelf ook. Toen ze de merrie meegaven aan de koetsier van Lauderham, drukte ze snel nog een kusje op de neus van het dier. 'Dag, lieve meid, ik ga een mooie naam voor je verzinnen.'

In het koffiehuis zaten ze te genieten van hun koffie en cake toen er een jongedame op hen af kwam. Een opvallend type in een vuurrood kostuum. 'Dag, my lord! Wat hebben we u lang niet gezien. Waar bent u de laatste weken geweest?' De mooie jongedame negeerde Valentina volkomen, wat ze stom geslagen onderging. Dan zou ze ook niet voor haar opstaan.

Victor stond op. 'Lady Allyson. Mag ik u voorstellen aan mijn bruid Valentina Lauderham?'

Allyson knikte even naar Valentina en ging toen verder tegen Victor: 'Ja, ik heb gehoord dat u getrouwd bent, ondeugende Lord Lauderham. Maar we blijven u toch wel zien op Rosedale Manor? Mijn broer Peter en ik kunnen u niet missen, hoor!' Speels tikte tegen zijn revers onderwijl draaiend met haar heupen.

Valentina knipperde met haar ogen. Lieve help, wat een aanstelster! Ze stond onbeschaamd te flirten met haar bruidegom, stel je voor! Victor leek er echter koud onder te blijven.

'Ik heb nu mijn bruid om te behagen, Lady Allyson. Haar naam is Valentina. Het zou me plezier doen als u haar welkom zou heten in uw kennissenkring.' Hij keek de dame in rood strak aan.

Met een pruilmondje, antwoordde Allyson: 'Natuurlijk, als u dat wilt, my lord. Neem me niet kwalijk, mijn broer wacht op me. Dag, my lord!'

Victor ging zitten en keek haar boos na. Zijn hand gleed over die van haar. 'Het spijt me dat ze je negeerde. Ze is de door een door verwende dochter van graaf Stockton en daardoor soms onbeschoft.'

'Ik neem jou niets kwalijk, maar haar wel. Deed ze altijd zo tegen je?' Valentina vroeg zich af waarom hij niet met Allyson was getrouwd als ze hem zo graag wilde.

'O ja, ik was haar favoriet, zei ze altijd. Het is een mooie vrouw en een tijdje dacht ik dat ik een kans bij haar maakte.' Hij lachte even. 'Maar dat was een grote vergissing. Ik was te ver onder haar niveau en dat heeft me van haar gered, mag ik wel zeggen.'

Zijn duim cirkelde over haar handrug en Valentine genoot van het warme gevoel in haar buik. Victor voelde misschien wel wat voor haar... Ineens zag ze de bruine merrie voorbij stuiven over de straat. 'Ze is ontsnapt,' zei Victor geamuseerd. 'Ik geef die verkoper een paar shilling en als we het paard onderweg zien, neem ik haar mee.' Hij keek om zich heen naar personeel. 'Zullen we Sheppards Pie nemen voor de lunch?'

Ze glimlachte om de gretigheid in zijn stem. 'Doe maar.'

Op de terugweg zagen ze inderdaad de merrie staan grazen langs de kant van de weg. Een paar mannen wilden haar insluiten. Maar zodra het dier dat merkte, sloeg ze met haar benen en beet naar iedereen die dichterbij kwam. Victor had de koets laten stoppen en stapte uit. Valentina schoof naar het raampje. Wat zou er nu gebeuren? Als Victor zich maar niet liet bezeren door dat dier. Haar man liep naar het groepje toe en gebod iedereen uit de weg te gaan. Daarna bleef hij staan, half afgewend. Hij begon tegen het dier te praten en na een tijdje kwam ze naar hem toe en liet zich bij het halster pakken. Toen hij het beetnam, begon ze te trekken. Maar hij gaf niet toe, waarna ze zich weer overgaf. Heerlijk, zo'n sterke kerel, dacht Valentina die zat te genieten van zijn mannelijk overwicht. Hij liep langzaam naar de koets en bond de merrie er achteraan. Omdat de schimmel er ook achter liep, maakte Victor die los zodat de koetsier het dier kon berijden. Daarna klom Victor op de bok.

'Ik kom naast je zitten!' riep Valentina en opende de koetsdeur.

Hij lachte. 'My lady op de bok. Dat kennen ze hier niet.'

'Maakt me niet uit, ik wil naast mijn bruidegom zitten.' Eenmaal naast hem, kroop ze tegen hem aan. Zou ze vragen of hij straks meeging naar boven? Ze begon nu wel naar hem te verlangen. Als hij haar net zo zachtaardig behandelde als die merrie, zou het vast heel prettig kunnen zijn.

'Dank je wel voor mijn merrie. Ik denk dat ik veel plezier van haar zal hebben. Gaan we nu samen uit rijden 's morgens, of wil je liever alleen gaan?'

'Misschien af en toe, maar ik laat jou niet alleen rijden. Straks lig je ergens afgeworpen of weet je de weg niet terug. We gaan samen of er gaat een stalknecht met je mee tot ik zeker weet dat het veilig is.'

Ze glimlachte en wreef even met haar wang langs zijn mouw. 'Lieve Victor,' mompelde ze en sloot haar ogen. Al met al had ze weer veel indrukken opgedaan, vandaag.

Thuis trok ze zich terug op haar slaapkamer voor een dutje. Ze leek wel een oude dame, maar het was zo heerlijk om aan haar vermoeidheid toe te geven. En ze was gewend om 's middags even wat tijd voor zichzelf te hebben.

Toen ze haar ogen opendeed, stond Victor naast haar bed in avondkleding. Zijn krullen waren getemd in dikke golven en zijn ogen keken ronduit verliefd. 'Wat zie jij er verrukkelijk uit,' prevelde Valentina voordat ze erover nagedacht had. Hij kwam op de rand van haar bed zitten.

‘Niet meer zo onaantrekkelijk als op onze huwelijksdag?’ vroeg hij plagend en blozend tegelijk.

‘Dat was gemeen van me, om dat te zeggen. Je bent een erg knappe man.’ Ze bloosde zelf nu ook.

‘Dank je,’ zei hij een beetje verrast. ‘Gaat het wat worden tussen ons, denk je?’

Ze staaarde hem aan. Hij keek zowel verwachtingsvol als verlegen, zo schattig. Ze strekte haar hand naar hem uit. ‘Ik hoop het.’

Hij boog zich naar haar toe om haar te kussen. Haar hand streefde door zijn haar en zijn vingers gleden vlinderlicht langs haar hals naar beneden.

Na een paar minuten kussen en strelen zei hij hees: ‘Valentina... De kokkin heeft een mooi menu opgesteld voor vanavond, maar als je liever hier blijft...’

Ze kreunde gefrustreerd. ‘We kunnen die arme kokkin niet laten zitten met al dat kostelijk eten. Laten we dit vanavond voortzetten.’

‘Goed idee. Houd die gedachte vast.’ Hij streek voor de spiegel zijn haar glad en fatsoeneerde zijn das.

‘Ik zal Lisa naar je toe sturen, dan kun je je omkleden.’

‘Dank je.’

Tijdens het eten gingen Valentina’s gedachten alle kanten op en moest ze moeite doen om het eten te proeven. In Victors ogen leek een smeulend vuurtje te liggen. De blikken die hij haar toewierp vertelde haar waar zijn gedachten mee bezig waren.

‘Toe Victor, kijk niet zo naar mijn décolleté, straks zien de bedienden het.’

‘Ik vroeg me af waarom je deze jurk hebt aangetrokken. Het lijkt me eerder iets voor een bal.’

‘Omdat ik hoopte dat jij hem mooi zou vinden.’

‘Zonder twijfel. Het flatteert je figuur.’ Zijn ogen dwaalden weer naar beneden.

Gelukkig was hij geen man die grofheden verkondigde. Behalve die eerste morgen. Dat bracht haar op de volgende vraag. ‘Victor, ik hoef niet te weten wat je in het verleden allemaal uitspookte. Maar ik wil wel graag weten of ik nu de enige vrouw voor je ben.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en hij wilde zijn mond afvegen met de rug van zijn hand, maar nam net op tijd zijn servet. ‘De enige... Tja, kijk, ik ben jong en vrouwen vallen op me, dus de enige is wat veelgevraagd. In Stockton heb ik twee dames en hier in het dorp ook nog een jonge vrouw.’

Ze staaarde hem met grote ogen en open mond aan. Dit kon toch niet waar zijn?’

Hij glimlachte verontschuldigend. ‘Ik zeg het maar zoals het is. Misschien kan ik een van die dames in Stockton afschaffen.’

Valentina voelde zich beroerd worden. Hij meende het!

Ineens glimlachte hij ondeugend. ‘Schrik maar niet, meisje-lief, ik ben geen vrouwendief. Jij bent meer dan genoeg voor me.’ Hij sneed zijn vlees. ‘In tegenstelling tot wat mensen denken ben ik ronduit onhandig met aantrekkelijke vrouwen, zoals je zelf hebt gemerkt.’

Ze zuchtte een paar keer diep. ‘Je hield me af, maar onhandig?’

Hij keek haar vanonder zijn wenkbrauwen aan. 'Ik geloof toch echt dat jij mij eerst afhield. Meteen bij het huwelijksaanzoek al. Je accepteerde me met een snelheid die me bijna deed vermoeden... Enfin, dat doet er niet toe. Maar je maakte meteen duidelijk dat er afstand tussen ons zou blijven bestaan als we getrouwd waren. Het bed uitgezonderd.'

Ja, dat had ze gedaan. 'Wat vermoedde je trouwens?'

'Niets, ik dacht alleen heel even: is ze soms in verwachting dat ze meteen 'ja' tegen me zegt?'

'Victor!' Verontwaardigd keek ze hem aan. 'Hoe kun je zoiets van me denken!'

'Het kwam gewoon in me op omdat ik niet begreep waarom je meteen 'ja' zei, dat kan toch?'

Onschuldig keek hij haar aan. Zat hij haar nu weer te plagen?

'Ik weet echt niet meer wanneer je dingen verzint of wanneer je het meent,' verzuchtte ze.

'Die drie vrouwen waren verzonnen.' Hij prikte een grote hoeveelheid vlees aan zijn vork en ze trok even haar wenkbrauwen op. Meteen schoof hij de helft er weer af. 'En dat zwangerschapsvermoeden was echt. Maar niet lang, want je wilde de bruiloft eerst nog uitstellen.'

'Mm...' beaamde ze terwijl ze de wijn over haar tong liet rollen. 'Maar jij moest terug naar je landgoed.'

'Inderdaad, de zomer is de drukste tijd van het jaar voor een landheer.'

'Hoe is het mogelijk dat je dan nog twee weken voor mij kon reserveren. Voor ons, bedoel ik.'

'Met minder zou ik je beledigen.'

Zo had ze het nog niet bekeken. Eigenlijk stak de vork heel anders aan de steel dan ze had gedacht.

'Laten we vroeg naar bed gaan,' zei ze ineens geanimeerd. 'Dan hebben we alle tijd voor huwelijkszaken.'

'Na zo'n drukke dag? Aan je ogen te zien val je in slaap voordat ik boven ben.'

'Nee, echt niet!'

Maar het einde van het liedje was dat hij eerder in bed lag dan zij en al sliep voordat ze naast hem tussen de lakens kroop. Ze lag een tijdje naar hem te kijken en probeerde meer van hem te zien door zijn kraag een beetje van zijn hals te trekken. Daarna lichtte ze het beddengoed op om zijn welgevormde voeten en onderbenen te bewonderen. Hij was zo diep in slaap dat hij niets merkte. Met een zucht blies ze haar kaars uit. 'Nog één nachtje wachten, my lady,' mompelde ze.

De dag erop bleek het te regenen. Victor was er al uit, toen ze wakker werd, maar naast haar stond een prachtige zalmkleurige roos met zachtgele randjes. Wat een bijzondere bloem! Ze ging zitten om het ding van alle kanten te bewonderen. Zo verfijnd en perfect gevormd, met licht omgekrulde randjes en vage watervlekjes die de bloem alleen maar mooier maakten.

Er werd op de deur geklopt: 'Ontbijt op bed voor my lady!'

Dat was Victors stem... 'Komt binnen!'

De deur ging open en Victor bracht een groot blad met ontbijtgerechten binnen. Hij zette het op de doorgestikte deken in het midden van het bed en bleef afwachtend staan. Haar ogen gingen over de toast met marmelade, de spek met tomaatjes en alle andere heerlijkheden.

‘O, al mijn favoriete gerechtjes!’ Wat bijzonder dat hij dat had opgemerkt.

‘Natuurlijk, anders is ontbijt op bed niet leuk. Mag ik met je meedoen? Ik heb nog niet gegeten. Het regent pijpenstelen buiten en ik heb het paardrijden afgezegd.’

‘Natuurlijk, kom erbij zitten,’ zei ze. Hij ging aan de andere kant van haar zitten, naast het ontbijtblad.

‘Wat knus, samen ontbijten in bed.’

Hij glimlachte naar haar, waarna zijn ogen naar de roos gingen.

Ze volgde zijn blik. ‘Wat een schoonheid van een roos heb je voor me neergezet. Ik neem tenminste aan dat het niet de tuinman was die hem hier neerzette.’ Vragend keek ze hem aan.

Hij trok een gezicht. ‘Dat moet hij eens proberen. ‘t Schijnt een knappe vent te zijn en hij is nog niet getrouwd.’

‘Maar ik wel, en mijn man is ook een heel knappe vent.’

‘Dank je.’ Grijnzend begon hij met zijn handen te eten.

‘Victor!’ Lachend probeerde ze hem op zijn vingers te tikken, maar hij ontweek haar steeds. Toch speelde hij het klaar om haar tussendoor te kussen. Dan hier en dan daar. Valentina genoot van hun liefdesspelletje. Zouden ze nu eindelijk man en vrouw worden?

Toen alles op was, verzuchtte ze tevreden: ‘Dat was heerlijk. Zeg, hoe heet die roos eigenlijk, ik ken deze soort niet.’

Hij glimlachte met een vertederende mengeling van trots en verlegenheid. ‘Ik heb haar Valentina genoemd. Ze is net zo delicaat als jij, maar tegelijkertijd ook sterk door haar kleine puntige doortjes, zie je?’

Ze glimlachte geveleid. ‘Mooi dat jij haar Valentina hebt genoemd, maar hoe noemt de kweker haar?’

‘Ik ben de kweker, Valentientje. Je bent vast nog niet in de kas geweest als je me dat vraagt. Ik kweek rozen als variatie op de nuttige gewassen.’

Met open mond keek ze hem aan. Hij kweekte rozen! Die fijn gevormde, pastelkleurige roos had hij voortgebracht... Samen met de Schepper natuurlijk, maar Viktor had de keuzes gemaakt die tot deze prachtige bloem had geleid. ‘Hoe, hoe... kan het dat ze net heet als ik? Je kende me toch niet toen je haar kweekte?’

‘Nee, daarom had ze geen naam tot ik jou ontmoette en toen wist ik meteen: Ze moet Valentina heten. Jullie lijken op elkaar. En ik wist ook dat ik met jou wilde trouwen. Natuurlijk heb ik je daarna geobserveerd of mijn gevoel wel terecht was. Maar ik merkte dat je een goed karakter hebt. Al stelde je je in het begin van ons huwelijk niet zo aangenaam op, dat was even een teleurstelling.’

‘Ik was ronduit gemeen tegen je. Maar ik was ook teleurgesteld in jou...’ bekende ze. ‘Je had helemaal geen belangstelling voor mij tijdens de verloving en het enige dat je onderweg over de wittebroodsweken zei, was dat we die op de slaapkamer zouden doorbrengen. Alsof ik niets anders te bieden heb. Daarom besloot ik dat je wel even mocht wachten.’

Hij grijnsde alsof hij dat allang wist. ‘Ik denk dat dat even wachten best goed heeft uitgewerkt. Nu kreeg ik de kans je het hof te maken zoals ik van tevoren niet kon doen.’

‘Waarom niet, Victor?’ Onderzoekend keek ze hem aan.

Hij sloeg zijn ogen neer. ‘Je wilde geen verliefde verloofde, dus ik hield me koel. Maar ik was ook een beetje bang dat ik door de mand zou vallen als edelman. Ik heb niet gestudeerd en heb weinig literatuur gelezen. Al helemaal niet de boeken die jij las. Ik was bang dat je erover zou beginnen en dat dan zou blijken dat ik een cultuurbarbaar ben.’

Ze streek zijn gezicht. ‘Maar je hebt zoveel andere kwaliteiten, Victor. Je bent bijzonder met paarden en ongetwijfeld ook met andere dieren. En je bent een goede pachtheer, dat merkte ik aan de pachters die je onderweg groetten. Niet stug of formeel, maar oprecht. En je hebt een prachtige tuin met zelfgekweekte rozen, daar kan geen literatuur tegenop. Een roos met mijn naam, het is niet te geloven...’ Haar ogen gingen weer naar de bloem en ze streek ook even langs de rozenblaadjes. Toen ze weer naar Victor keek, lag hij haar met dromerige ogen te bekijken. ‘En dan heb ik je zorgzaamheid en vriendelijkheid nog niet eens genoemd,’ eindigde ze met een fluistering. ‘Ik weet niet wanneer ik verliefd op je ben geworden. Misschien thuis al, maar in elk geval is het me de laatste dagen duidelijk geworden dat ik dol op je ben.’

‘Ik ook op jou, mijn lieve Vally,’ antwoordde hij zachtjes. Ineens kregen zijn diepblouwe ogen een ondeugend sprankeltje. ‘Het regent en het lijkt me een perfecte dag om aan die wittebroodsweken te beginnen.’ Hij boog zijn hoofd naar haar toe. ‘Wat jij?’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens,’ prevelde ze met haar lippen tegen de zijne.

Heb je dit graag gelezen? Er staan nog veel meer (historische) nouvelles en romans van mij online. Bij Kobo, Storytel, de Online-bibliotheek en andere boekenplatforms. Misschien is er iets voor je bij!

Liefs van Dani

danivandoorn.jouwweb.nl